

fra mit eget Hoved, vilde jeg ikke se saa sympatisk paa dette Rusefiskeri der hele Ugen igennem, men vilde unde Fiskene den Fred paa en Ugedag for Rusefiskeri, som de har faaet for de andre Fiskerieredskabers Vedkommende. Men naar Kontrollen og naar Egnens Repræsentanter kan gaa ind paa denne Bestemmelse, ser jeg ikke nogen Grund til at udmærke mig ved at sætte mig derimod.

Der er dog en Sag, som jeg maa berøre noget nærmere, det er Spærringspørgsmaalet. Baade Ferskvandsfiskeriet og Saltvandsfiskeriet ligger jo under Landbrugsministeriet, og Landbrugsministeriet bør i videst muligt Omfang give letfattede Regler, som kan gaa ind i Fiskernes Bevidsthed, saa at der fiskes efter dem, og saa at Fiskeriet kan kontrolleres. Det vil være til gode for Fiskerne, at Reglerne bliver overholdt, lige saavel som for Fiskebestanden og derved ogsaa for den næste Generation af Fiskere. Den Gang, vi behandlede Ferskvandsfiskeriloven her — i 1897 tror jeg —, var der et Spørgsmaal, som vi tillagde den største Vægt, nemlig at sikre Fiskenes fri Op- og Nedgang ad Vandløbene. Vi var svorne Fjender af al Spærring. Hvor vi stødte paa Ejendomsrettigheder, enten ifølge almindelige Købeskøder eller ifølge et Privilegium, maatte vi bøje os, men vi satte strenge Forsigtighedsforholdsregler imod, at total Spærring for Eftertiden kunde indføres. I Gudenaaen har vi som de vigtigste Spærringer den af Staten erhvervede Frisenvold og den paa privat Haand værende Resenbro Aalegaard samt Silkeborg og Ry, og Ry er den største af dem alle, den dyreste at komme over, men ogsaa den maa vi i Lag med. Jeg kan ganske billige, at Frisenvold Laksegaards Spærring uden andre Forholdsregler ophæves, naar Salg eller Bortforpagtning af denne af Staten i dyre Domme erhvervede Ejendom kan ordnes, saa at ikke nogen fremtidig Besidder kan komme til at gøre Staten eller Lodsejerne derovre Bryderi. Om dette skal ske ved Salg eller Bortforpagtning, er mig ikke ganske klart, men jeg holder paa Forpagtning, da jeg nødig ser, at Staten skiller sig af med de Aktiver, den har erhvervet. Oppe i Nordsjælland har Statskassen for nogle faa Aar siden solgt Sjølsø for en ren Bagatel. Hvis Staten i dette Øjeblik skulde købe den tilbage, vilde den koste store Summer. Saaledes er det med Staten; den køber dyrt, og naar den sælger igen, faar den ikke ret meget ind. Skal

den købe tilbage, kan Guld næsten ikke opveje Genstanden. Men efter den Affattelse, Lovforslaget har faaet, er jeg overbevist om, at der vil blive sørget for, at de nye Ejere af Lodderne eller de nye Brugere som Forpagtere af Lodderne ikke vil kunne gøre Indgreb i Fiskeriet i Gudenaa. Som sagt, jeg mener, at Lodderne derovre burde bortforpagtes. De lokale Repræsentanter siger, at det vil paaføre Staten store Bekostninger til Bygningernes Reparation. Det kan jeg ikke dømme om, og det maa afgøres efter de Folks Skøn, som kender mere til Sagerne end jeg, der maa naturligvis handles her som i det private Liv: efter fornuftige Bevegrunde.

Men er vi kommet af med Spærringen ved Frisenvold, kommer vi til Resenbro. Ejendommen Resenbro Kro har et Aalefiskeri under Broen, en regulær Aalegaard, den er gammel og ikke særlig godt holdt, og Kroen med et større Jordtilliggende og alle mulige Herligheder — hvor store Herlighederne er, efter at Afholdsbevægelsen er begyndt, ved jeg ikke, min ærede Partifælle dernede (Ferdinand Nielsen) tilkaster mig et Blik, som formodentlig skal sige, at den ikke skal være saa meget tryk, men foreløbig ernærer den sig hæderligt som Kro trods alle Anfægtelser — er erhvervet for en Skødesum af 41,000 Kr., og Ejeren mener, at den i Øjeblikket koster hele 50,000 Kr., men spørger vi om, hvor meget han vil have for Aalegaardsretten alene, svarer han 35,000 Kr. Det er en grov Mundfuld at forlange for den Aalegaardsret under Broen, og den maa ogsaa nok kunne faas noget billigere. Jeg skal gøre opmærksom paa den Ekspropriationsret, Staten har, hvor Almenvellet kræver det, og det kan nok siges, at Almenvellet for den Del af Gudenaa, som ligger nedenfor Resenbro, kræver, at de Fisk, som findes ovenfor, kan blive fanget som Aal og ikke knust eller mast som Yngel i denne Aalekiste. Det maatte vist være et Stykke Almenvel, der egnede sig godt for en Ekspropriation. Men dernæst hjemler ogsaa vor almindelige Ferskvandsfiskerilovgivning en Afløsningsret, der dog maaske nok kunde bringes i Anvendelse ved Beboernes Initiativ og ved Samvirken med Landbrugsministeriet paa en saadan Maade, at Manden var til at faa i rimelig Tale. Han kunde ellers komme til at staa overfor den anden Konsekvens, jeg nævnedes. Resenbro Aalegaard maa bort, det er sikkert.

Spørgsmaalet Resenbro er skudt ud